

bebyggelse. I så fald vil tilladelsen, i hvert fald hvis den er blevet udnyttet, kunne medføre en forøgelse af erstatningsudgiften. Endelig skal man påpege, at det er uheldigt, hvis udvalget og de almindelige fredningsmyndigheder træffer divergerende afgørelser.

Da behandlingen af sager vedrørende tilladelse til bebyggelse m. v. på arealer, der omfattes af de nuværende, oven for nævnte fredningsplaner, ikke berøres af bestemmelserne i lovforslagets § 35, vil gennemførelsen af lovforslaget ikke medføre nogen aflastning i overfredningsnævnets nuværende arbejdsbyrde ved behandling af sager om tilladelser m. v., og det vil formentlig ikke være hensigtsmæssigt at udstrække udvalgenes kompetence til også at omfatte sådanne arealer. Men for så vidt bestemmelserne i § 34, som ovenfor berørt, vil medføre, at der tilvejebringes fredningsplaner, som ikke ville være blevet gennemført efter den nugældende ordning, vil bestemmelserne om udvalgenes kompetence til at meddele de omhandlede tilladelser medføre, at forøgelsen af overfredningsnævnets arbejde med sager vedrørende byggetilladelser m. v. bliver mindre, end om sagerne skulle behandles efter den nugældende ordning.

Overfredningsnævnet kan tiltræde bestemmelserne i lovforslagets § 36, hvorefter udvalget foranlediger tinglysning og aflysning af fredningsplaner. Det vil være hensigtsmæssigt, at der gives overfredningsnævnet meddelelse om sådanne tinglysninger og aflysninger. Det henstilles, om en dertil sigtende bestemmelse bør indsættes i lovforslaget eller statsministeriet ved en cirkulærskrivelse vil kunne pålægge udvalgene at give sådanne meddelelser. Man går ud fra, at det ligesom hidtil vil være overfredningsnævnet, der træffer beslutningen om opgivelse af fredningsplanen og drager omsorg for bekendtgørelse herom i Statstidende.

Som sagen foreligger, har overfredningsnævnet ikke anset sig for opfordret til at

overveje, om der i større almindelighed er grund til at indføre ændringer i naturfredningsloven. Man skal kun henlede opmærksomheden på enkelte ændringer, som efter overfredningsnævnets opfattelse vil være hensigtsmæssige.

Ifølge lovens § 19, stk. 3, skal enhver kendelse, der medfører udgift for det offentlige til erstatningsudredelse til et beløb af over 500 kr., af fredningsnævnet forelægges for overfredningsnævnet. Henset til prisudviklingen kan der være grund til at forhøje dette beløb væsentligt. Nogen stor lettelse i overfredningsnævnets arbejde vil en sådan forhøjelse ikke medføre, idet de allerfleste fredningskendelser, også om erstatningerne kun andrager og kun kan komme til at andrage mindre beløb, af vedkommende ejer indankes for overfredningsnævnet.

Ifølge naturfredningslovens § 21 påhviler det statsministeren, hvis han vil fremme sager, i hvilke overfredningsnævnet har afsagt en fredningskendelse, der medfører en erstatningsudgift af over 3 000 kr., at søge statskassens andel bevilget ved finansloven. Man henstiller, om ikke dette beløb under hensyn til prisudviklingen bør forhøjes væsentligt.

Overfredningsnævnet har for nogen tid siden over for statsministeriet givet udtryk for den opfattelse, at der med hjemmel i naturfredningslovens § 33 af statskassen måtte kunne afholdes udgifter til ved skiltning o. lign. at henlede almenhedens opmærksomhed på fredede områder såsom udsigtssteder, til hvilke almenheden har adgang; men statsministeriet mente ikke at kunne tiltræde denne opfattelse. Da overfredningsnævnet tillægger spørgsmålet om sådan skiltning væsentlig betydning, tillader man sig på den ved lovforslaget givne foranledning at henstille, at der tilvejebringes mulighed for, at de omhandlede udgifter, der kun vil andrage ubetydelige beløb, afholdes af statskassen.

P. o. v.

Poul Andersen.

Statsministeriet.